

מעין אבן זו מול זו – הביצים השתיים

מיתוס חדש
תגובה ל"מנגד" של רחל בלובשטיין-סלע

כּוֹאֵב הָרֹאשׁ. הַבֶּטֶן כּוֹאֶבֶת:
הַלָּכָה. רִיק מְאוֹד.
בְּכָל אֶכְזָבָה
יֵשׁ טַעַם שֶׁל עוֹד.

זו מול זו – הַבִּיצִים הַשְּׁתַיִם
שֶׁל גֶּבֶר אֶחָד.
צוּר הַגְּזֹרָה:
כּוֹאֲבוֹת לְעַד.

פָּרוֹשׁ כְּפִים. שְׁפוֹךְ הַזֶּרַע.
הִיא לֹא חֲזָרָה.
אֵין עוֹד נְבוֹ, לֹא,
רַק אֶרֶץ זָרָה.

לשיכורה העירומה שאני יודע מבלי לדעת את שמה

הַקַּעְקוּעַ, כְּתֹר יִשְׁכְּבֶנָּה,
יִהְיֶה לָךְ שֵׁם הַלַּיְלָה. כִּי לְכָל אִישׁ
יֵשׁ שֵׁם וְגו', קָרִי: וְגוּמֵר. אֵינְךָ
גוֹמְרֵת. לֹא אֶכְפֵּת לִי. כִּי הַחֲלִי
שׁוֹחָה בַתְּעֵלוֹת שְׁלֶךְ, הֵן רַק
שְׁלֶךְ. מָה שֶׁהִיא שְׁלִי אֵינּוּ.
וּכְשֵׁי־צֵא מִמֶּךָ תִּינּוֹק הַסָּרֵק
שִׁמְיָנִי כְּחוֹתֶם עַל יִשְׁכְּנוּ.

הצעה לדיאלוג ללא פנים

"על העיר הגוססת בחוץ צונח אור שמש מחלט".

דוד אביון

היא:

ובינתיים אני דומיה נטולת
הכרה. אין מלים, בעולם אין מלים
בשבילי. מה יודעת השמש זולת
האדם בבקרים? מלאכים עוד עולים
ויורדים בלילות; אף השמש, אלת
הבקרים, מנפצת אותם עוללים
ותמים לרסיסים של אור-בקר מחלט,
והכל מטשטש, מתמלא ערפלים.

הוא:

אך בבקר העיר טהורה, הרחובות
ממריאים. את יודעת, אהבתי אותה
כי דמתה היא לשמש. כלן, אהבות
שאספתי, נולדו בבקרים. עלטה
מפחידה אותי עוד מילדות. הן שבות
לראשי; כן, השמש תמיד להטה
מעלינו. היום זהו בקר עבת,
והשמש נטמרת בתוך שמלתה.

היא:

זה מפחיד. הסתכל איך הבקר מולט,
איך עבים כמו שדים, איך שמים חולים.
זה מזכיר לי דברים שנגזזו; מלת
אהבה ישנה ודברים חלולים
אחרים. אבל אין לי מלים. המלת-
הרחובות רחוקה, אבל טל על עליים

מנגן לי שיר ערש. כמעט שנפלט
סוד האור, ואתה מסתתר בצללים.

הוא:

אני לא מסתתר, אני כאן. רבבות
כבר ספרו לי על שלל חלומות בעתה
שרדפו אותם; אך אני כאן, מקשיבות
לך אזני בתשוקה. כאן עוד לא נשפטה
נערה מעולם; שחררי עכבות
ישנות, שחררי הדחקות שנטע
איש אחר. הסתכלי ברקוד שלהבות
הפרחים, הצפות במשחק הלטה.

היא:

אתה שוב מדבר לראי ונמלט
לדמויות נשיות, להבלי-הבליים.

הוא:

לא שכחתי. את רק דומיה, מחשבות
של שתיקה. את אני ואני הוא אתה.